

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
9 Пж 2610/23
25.01.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Татјане Влаисављевић, председника већа, судије Весне Вулевић и судије Верице Смиљанић, чланова већа, у правној ствари тужиоца „Војводинашпед“ а.д. Нови Сад – у стечају, ул. Индустријска бб, МБ: 08041784, чији је пуномоћник Никола Стеванић, адвокат из ....., против тужене „Дијамант некретнине“ д.о.о. Нови Сад, Булевар ослобођења бр. 79, МБ: 21296031, ради побијања правних радњи стечајног дужника, вредност предмета спора 10.000.000,00 динара, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Привредног суда у Новом Саду П 590/22 од 20.02.2023. године, у седници већа одржаној 25.01.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

I ДЕЛИМИЧНО СЕ ОДБИЈА као неоснована жалба тужиоца, па се **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Привредног суда у Новом Саду П 590/22 од 20.02.2023. године у делу става I изреке, којим је одбијен тужбени захтев да се утврди да су без правног дејства према стечајној маси тужиоца клаузула правноснажности на решење о извршењу Привредног суда у Новом Саду ИИ 358/21; да се овлашћује тужилац да поднесе жалбу на решење о извршењу; да се утврди да су без правног дејства све правне радње и одлуке јавног извршитеља Тамаре Гуцуња из .... у предмету ИИ 237/21, а посебно закључци који су донети дана 21.09.2021. године, којима се одређује спровођење извршења уписом у РГЗ и продајом непокретности наведених у овом ставу изреке.

II ДЕЛИМИЧНО СЕ УКИДА пресуда Привредног суда у Новом Саду П 590/22 од 20.02.2023. године у делу става I изреке, којим је одбијен тужбени захтев којим је тражио да се побије правна радња тужиоца неизјављивања жалбе на решење о извршењу Привредног суда у Новом Саду ИИ 358/21, да се тужени обавезе да врати у стечајну масу тужиоца, слободну од лица и ствари, непокретност – пословну зграду за коју није утврђена делатност – канцеларија бр. 7, Индустријска, површине у габариту 29 м2, корисне површине 22 м2, грађевинске површине 29 м2, пр, изграђене на парцели 3364/3, уписане у лист непокретности 19458 КО Нови Сад I, те да трпи да се тужилац на основу ове одлуке упише у надлежном регистру непокретности као власник у 1/1 делова, као и у ставу II изреке и спис предмета у овом делу враћа се првостепеном суду на поновни поступак.

Образложење

Првостепеном пресудом у ставу I изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се побије правна радња неизјављивања жалбе тужиоца у предмету Привредног суда у Новом Саду на решење о извршењу ИИ 358/21, па се утврђује да су без правног дејства према стечајној маси тужиоца клаузула правноснажности решења о извршењу Привредног суда у Новом Саду ИИ 358/21 и неизјављивање жалбе на решење ИИ 358/21 Привредног суда у Новом Саду и да је овлашћен тужилац да поднесе жалбу на ово решење у року од 8 дана од дана правноснажне одлуке у овој правној ствари; да су без правног дејства све правне радње и одуке јавног извршитеља Тамаре Гуцења из ... у предмету ИИ 237/21 којима се одређује спровођење извршења уписом у РГЗ и продајом непокретности ближе описане у наведеном ставу изреке, као и да се обавезе тужени да врати у стечајну масу тужиоца непокретности ближе наведену у овом ставу изреке првостепене пресуде и да трпи да се тужилац на основу ове одлуке упише у надлежном регистру непокретности као власник у 1/1 делова. Ставом II изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове овог спора у износу од 324.100,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате.

Против наведене пресуде тужилац је изјавио благовремену жалбу из свих законом прописаних разлога, па је у смислу жалбених навода предложио да Привредни апелациони суд преиначи или укине првостепену пресуду.

Тужени је поднео одговор на жалбу у којем је оспорио жалбене наводе тужиоца и предложио да другостепени суд одбије жалбу и потврди првостепену пресуду.

Испитујући правилност и законитост побијане пресуде, на основу члана 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да је жалба тужиоца делимично основана. У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку, на које овај суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању утврђеном од стране првостепеног суда, над тужиоцем је решењем Привредног суда у Новом Саду Ст 87/2017 од 05.12.2017. године покренут претходни стечајни поступак, којим је одређена мера забране спровођења извршења, укључујући и забрану остваривања права разлучних и заложних поверилаца. Наведени суд је решењем Ст 60/2019 од 24.05.2019. године усвојио захтев туженог, као разлучног повериоца, за укидање забране извршења, односно изузимања од забране извршења два објекта у власништву тужиоца. Првостепени суд је утврдио да је на предлог туженог од 02.09.2021. године, као извршног повериоца, Привредни суд у Новом Саду донео решење о извршењу ИИ 358/2021 од 09.09.2021. године против тужиоца, у коме је одређено извршење на целокупној имовини извршног дужника и да исто спроведе јавни извршитељ Тамара Гуцуња из .... Тужилац није изјавио жалбу против овог решења, па је након правноснажности решења о извршењу предмет достављен јавном извршитељу, који је дана 21.09.2021. године донео пет закључака, којима је одређено спровођење извршења на непокретностима тужиоца, као извршног дужника и то уписом решења о извршењу у РГЗ – Служба за катастар непокретности Нови Сад 2, утврђењем вредности и продајом непокретности тужиоца. Непокретност – пословна зграда за коју није утврђена делатност – канцеларија бр. 7, Индустијска бб, површине у габариту 29 м², корисне површине 22 м², грађевинске површине 29 м², изграђена на парцели 3364/3 уписана у лист непокретности 19458 КО Нови Сад I, власништво извршног дужника у 1/1 дела, продата је и предата туженом дана 12.10.2021. године на основу Споразума о продаји непокретности методом непосредне погодбе од 07.10.2021. године, за тржишну цену која је утврђена у

закључку јавног извршитеља од 30.09.2021. године. Првостепени суд је утврдио да је Привредни суд у Новом Саду донео решење Ст 60/2019 од 28.09.2021. године којим је утврђено да је предлог за покретање стечајног поступка повучен, па се обуставља претходни стечајни поступак над тужиоцем, као стечајним дужником и укидају се све мере обезбеђења одређене решењем Ст 87/2017 од 05.12.2017. године. Привредни суд у Новом Саду је донео ново решење Ст 83/21 од 29.10.2021. године којим је покренут претходни стечајни поступак над тужиоцем и у ставу 5. изреке одређене су мере обезбеђења забране спровођења извршења према стечајном дужнику, укључујући и забрану остваривања права разлучних и заложних поверилаца, са трајањем до доношења одлуке по предлогу за отварање стечајног поступка. Дана 26.04.2022. године отворен је стечајни поступак над тужиоцем, а закључком јавног извршитеља ИИ 237/21 одређен је прекид извршног поступка.

Оценом изведених доказа, првостепени суд је става да тужилац неосновано заснива тужбу на предвиђању исхода судске одлуке, односно да би жалба против решења о извршењу била усвојена да је изјављена, те да мера на коју се тужилац позива, није могла да утиче на одређивање извршења, с обзиром да иста гласи на забрану спровођења извршења. Првостепени суд је становишта и да мера обезбеђења, одређена решењем стечајног суда о покретању претходног стечајног поступка од 05.12.2017. године, по сили закона није била на снази дана 09.09.2021. године, када је првостепени суд донео решење о извршењу, јер претходни стечајни поступак може трајати најдуже 30 дана од дана подношења предлога за покретање стечајног поступка, који рок је прописан чл. 67. Закона о стечају. Такође, првостепени суд је нашао да нису испуњени законски услови за побијање правне радње из чл. 123. Закона о стечају, јер тужилац није доказао да је постојала намера да се оштете повериоци, а самим тим и да тужени није знао за такву намеру тужиоца. Ово су разлози због којих тужбени захтев одбија.

У делу којим је првостепени суд одбио тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да су без правног дејства према стечајној маси тужиоца клаузула правноснажности решења о извршењу, да је тужилац овлашћен да поднесе жалбу на решење о извршењу и да су без правног дејства све правне радње и одлуке јавног извршитеља Тамаре Гуцуња из ....., а посебно закључци који су донети дана 21.09.2021. године којим се одређује спровођење извршења уписом у РГЗ и продајом непокретности, одлука првостепеног суда је правилна из следећих разлога:

Према чл. 119. Закона о стечају, предмет побијања могу бити правне радње и послови које је предузео стечајни дужник пре покретања стечаја, а које су за последицу имале нарушавање равномерног намирења стечајних поверилаца, оштећење стечајних поверилаца или стављање појединих поверилаца у погоднији положај. Могу се побијати правни послови и правне радње, пропуштање закључења правног посла, односно предузимања радње, као и правни послови, правне и процесне радње на основу којих је донета извршна исправа или које су предузете на основу извршне исправе или у поступку принудног извршења. Ако захтев за побијање буде усвојен, престаје дејство извршне исправе према стечајној маси. У конкретној правној ствари тужбеним захтевом се тражи побијање правне радње пропуштања изјављивања жалбе против решења о извршењу на основу извршне исправе, које пропуштање може бити предмет побијања, јер се ради о свесном непредузимању процесне радње, које је могло имати за последицу умањење имовине тужиоца и стављање туженог у погоднији положај, односно оштећење других стечајних поверилаца. Међутим, предмет побијања не могу бити правноснажне судске одлуке, нити одлуке јавног извршитеља, јер то нису радње које је предузео стечајни дужник. Такође, предмет побијања не може бити потврда правноснажности судске одлуке, нити се пресудом, којом се усваја захтева за

побијање правне радње стечајног дужника може овластити стечајни дужник да предузме пропуштenu процесну радњу. Успешно побијање правне радње стечајног дужника пропуштања изјављивања правног лека, за последицу има престанак дејства извршне исправе према стечајној маси, а у конкретном случају, престанак дејства решења о извршењу, као и свих одлука јавног извршитеља донетих на основу овог решења у поступку спровођења извршења, у смислу одредбе чл. 119. ст. 3. Закона о стечају. Стога је тужбени захтев у овом делу правилно одбијен.

У преосталом делу, основано се у жалби тужиоца указује да првостепена пресуда има недостатака због којих се не може испитати, јер не садржи разлоге о свим битним чињеницама за одлучивање, при чему су дати разлози нејасни и противречни, чиме је учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку.

Правилно првостепени суд, приликом оцене испуњености услова за побијање полази од чл. 119. Закона о стечају, којим су прописани општи услови побијања правних радњи стечајног дужника, па правилно закључује да неизјављивање жалбе против решења о извршењу јесте пропуштање предузимања процесне радње, које може бити предмет побијања. Међутим, није јасно становиште првостепеног суда да тужилац без основа, тужбени захтев заснива на предвиђању исхода судске одлуке. Тачан је закључак првостепеног суда да се мера обезбеђења, одређена у претходном стечајном поступку односила на забрану спровођења, а не и одређивања извршења. Али првостепени суд је занемарио чињеницу да решењем о извршењу није одређено да се застане са спровођењем извршења, већ је напротив, спис достављен јавном извршитељу, који је предузео извршне радње, одредио спровођење извршења на непокретностима тужиоца, на основу чега је уписана забележба решења у извршењу у катастру непокретности, једна непокретност продата у извршном поступку и то управо туженом, а на преосталим непокретностима, на којима је одређено извршење, тужени је стекао различно право у касније покренутом стечајном поступку. Првостепени суд је пропустио да цени ове околности, а побијана одлука нема разлога о испуњености општих услова за побијање предметне правне радње.

Могућност побијања правних радњи стечајног дужника условљена је остварењем прописаних услова. За оцену основаности побојне тужбе, пре свега је нужно утврдити да стечајна маса није довољна за намирење свих поверилаца, а затим и то да ли је побијаном правном радњом нарушен принцип равномерног намирења поверилаца, да ли је дошло до оштећења поверилаца, односно да ли се њоме погодује одређени поверилац. По утврђењу да су општи услови испуњени, за успешно побијање, неопходно је утврдити постојање неког од посебних услова побијања, регулисаних одредбама члана 120 - 123. Закона о стечају.

Првостепени суд је ценио испуњеност посебних услова из одредбе чл. 123. Закона о стечају, па је закључио да исти нису испуњени, али је пропустио да примени одредбе чл. 120-122. Закона о стечају, које регулишу уобичајено, односно неуобичајено намирење повериоца и непосредно оштећење поверилаца.

Првостепени суд је морао да цени и да ли је тужени неизјављивањем жалбе у извршном поступку од стране тужиоца погодован, да ли је дошло до оштећења стечајних поверилаца или је нарушен принцип равномерног намирења стечајних поверилаца услед пропуштања тужиоца да изјави жалбу против решења о извршењу. Закон о стечају не прописује забрану подношења предлога за извршење, доношења решења о извршењу и одређивања извршења у току претходног стечајног поступка, имајући у виду да је то поступак у коме се испитују услови за отварање стечајног поступка. Међутим, решењем Ст 87/2017 од 05.12.2017. године забрањено је спровођење извршења према стечајном дужнику – тужиоцу и наведена мера

обезбеђења била је на снази у време доношења решења о извршењу, што значи да је евентуалним изјављивањем жалбе од стране тужиоца, могло бити спречено спровођење извршења и предузимање извршних радњи, на основу којих је једна непокретност тужиоца продата, а на осталима је тужени стекао различно право, што му у стечајном поступку у односу на стечајне повериоца, даје право на првенствено намирење из вредности непокретности, које су предмет различног права.

Није правилан закључак првостепеног суда да претходни стечајни поступак може трајати најдуже 30 дана од дана подношења предлога за покретање стечајног поступка, те да спорна мера обезбеђења забране спровођења извршења над имовином тужиоца није била на снази по сили закона, дана 09.09.2021. године када је донето спорно решење о извршењу. Одредбом чл. 67. Закона о стечају прописано је да претходни стечајни поступак може трајати најдуже 30 дана од дана подношења предлога за покретање стечајног поступка од стране овлашћеног предлагача. Наведени рок је инструктиван. Уколико се претходни стечајни поступак не оконча у прописаном року, то не може бити разлог за обуставу претходног стечајног поступка, па самим тим не може бити разлог да без доношења посебног решења, престаје дејство мера обезбеђења, које су решењем о отварању претходног стечајног поступка одређене.

Ово су разлози због којих је првостепена одлука укинута.

У поновном поступку првостепени суд ће отклонити недостатке на које је указано овим решењем, па ће оценом изведених доказа, применом одредаба Закона о стечају који се односе на побијање правних радњи стечајног дужника, испитати испуњеност општих и посебних услова побијања и утврдити да ли је тужени погодован радњом пропуштања тужиоца, имајући у виду да су у тренутку доношења решења о извршењу на снази биле мере обезбеђења одређене решењем Привредног суда у Новом Саду Ст 87/2017 од 05.12.2017. године. Након тога, донеће нову на закону засновану одлуку за коју ће дати јасне и потпуне разлоге.

Како одлука о трошковима поступка зависи од успеха странака у спору, то је иста укинута.

Следом наведеног, на основу чл. 390. и 391. Закона о парничном поступку одлучено као у изреци решења.

ТВ/АЛ/ОПГ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Татјана Влаисављевић с. р.

Тачност отправка оверава
Управитељ писарнице

Срђан Никић